

Kadonnutta etsimässä

Kirjoittanut Annikki Järvinen

Vesituisku tammikuussa
akan suisti mietteillensä:
Vuodenkiertoko sekaisin
ilmastoko muuttumassa?
Tullessaan toi yhden vuoden
lisää entisten kasahan
hartioilleni pinosi.

Vielä eilen nuori nainen,
tänään vanhana vaellan.

Liekö aika nyt kadonnut,
ainaiseksiko seonnut?
Ajanmitta vielä vuosi,
numeroita, koukeroita,
perätysten juoksevia!"

Heitti viitan harteillensa,
mietti akka mennessänsä:
"Lähden aikaa etsimähän,
katselen ja kuulostelen,
jospa löytyisi näkijä,
jospa tietäjän tapaisin!"

Pihamaalta valtatielle,
metsätielle hän vaelsi.
Kysyi tiedot kalliolta,
ehkä kallio sanoisi.
Eipä kalliokaan tiennyt :
"Olen aina tässä ollut,
ajan kaiken, minkä muistan.

Mikä se on syntyjänsä
aika, mistä nyt kyselet?
Enpä tuota itse tiedä,
kysy siitä viisaammilta,
kyllähän joku sinulle
tietää kertoa todetkin."

Kysyi akka metsän puilta,
kysyi varvuilta ja suolta,
monet marjat haastatteli,
korven kansalta kyseli.

Eipä ollut varma tieto
kenellekään lennähtänyt.

Pikkulintu viimein neuvoi:
"Mene tuonne hietikolle,
suuren järven rantamalle.
Järvi tietää, antaa neuvot
kysyjälle tiedot oivat."

Istui akka mietteissänsä,
puiden varjoissa lepäsi.
Kuunteli, jo laine lauloi:
"Minä tiedän miettehesi,
ajan kulkua kyselet.
Ajanhan sinä kadotit
etkä löydä, eipä tiedä
kukaan kertoa sinulle.

Vuoden kierron, kuukaudetkin,
auringon ja tähdet tiedät,
tunnit tiedät ja minuutit,
sekunnitkin tiedossasi.

Tiedät kaiken tarpeellisen,
kulkee aika kulkuansa,
jatka, kulje vain sinäkin
oma polku ehdoillasi.
Jos on milloin murhemieli,
rantaan astele ja kuule,
minä laulan mielen tyynen
helpotukseksi olosi,
surun pyyhin kulmiltasi.

Tartu hetkeen, kiirehettä!
Aika aina on oleva!"